

Vypraveno

dne 20.5.2014

PŘÍLOHA

Ministr vnitra

Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0272v

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 20. 5. 2014
podpis:

MVCRP011GRJ3

Praha

19-05-2014

Č.j.: MV - 26488- 4/VS- 2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal Arménie, státní občan Arménie, trvale bytem (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 24. 1. 2014, č.j.: VS-2008/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“) t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I:

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského úřadu Karlovarského kraje dne 25. 7. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 20. 8. 2013. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 5. 6. 2008.

Ve stanovisku Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 12. 8. 2013 je uvedeno, že 8. 8. 2002 je v informačním systému označeno jako datum nepřetržitého pobytu žadatele na území České republiky. Žadatel v životopise uvádí, že do České republiky přicestoval jako umělecký zlatník na pozvání svých příbuzných a stal se menšinovým společníkem v obchodní společnosti , s.r.o., zabývající se výrobou a prodejem šperkařského zboží. V době podání žádosti však byl z důvodu krize v oboru nucen pracovat jako podavač ve společnosti , s.r.o. Svou odbornou kvalifikaci uměleckého zlatníka však chce znovu obnovit. Žadatel je svobodný, bezdětný, do žádosti uvedl, že Českou republiku považuje za svůj domov a hodlá zde trvale žít a pracovat. Má vážnou známost a zvažuje založit v České republice rodinu.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 1. 10. 2013, č.j.: VS-2008/835.3/2-2013 podle § 64 odst. 1 správního řádu přerušilo do 11. 11. 2013 řízení a zároveň vyzvalo žadatele, v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu, k odstranění nedostatků žádosti, s konkrétním výčtem požadovaných dokladů, potvrzení a prohlášení, které má žadatel ve stanovené lhůtě do spisového materiálu doložit. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyzvalo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Zároveň byl žadatel poučen, že pokud Ministerstvo vnitra požadované doklady ve stanovené lhůtě neobdrží, bude správní řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Dne 8. 10. 2013 doručil žadatel osobně na Ministerstvo vnitra spolu se svým prohlášením registrační údaje Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 3. 10. 2013. Z této informace bylo zjištěno, že žadatel je minimálně od února roku 2006 zaměstnancem obchodní společnosti s.r.o. a zároveň je od srpna 2013 zaměstnán u zaměstnavatele I. Z předmětného dokladu dále vyplynulo, že žadatel byl v minulosti zaměstnán u dvou zaměstnavatelů zároveň a měl tedy povinnost na území České republiky podávat přiznání k dani z příjmů fyzických osob.

Na základě uvedeného zjištění bylo správní řízení o žádosti znovu přerušeno usnesením ze dne 5. 11. 2013, č.j.: VS-2008/835.3/2-2013 na dobu 30 dnů od doručení tohoto usnesení a žadatel byl vyzván, aby v této lhůtě doručil Ministerstvu vnitra potvrzení o zaměstnání a výši příjmu u výše uvedených zaměstnavatelů a jím podepsané písemné vyjádření, z jakých důvodů nepodával na území České republiky přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Současně byl upozorněn, že neplněním povinností v oblasti daní nespĺňuje zákonnou podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., která vyžaduje plnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů, mj. upravujících daňové povinnosti. Na základě poučení v předmětném usnesení požádal žadatel o prominutí splnění této podmínky, neboť byl přesvědčen, že přiznání k dani z příjmů fyzických osob podává vždy zaměstnavatel. Uvedl, že pracuje na dohodu o pracovní činnosti a i z nízkého příjmu byla za něj odváděna daň finančnímu úřadu, a proto nevěděl, že by měl podávat vlastní daňové přiznání.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje

podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu více než pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a prokázal požadovanou znalost českého jazyka.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí ale konstatovalo, že žadatel nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k neprominutí splnění této podmínky. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že u žadatele lze právem požadovat, aby plnil své zákonné povinnosti rezidenta, s nimiž je povinen se obeznámit a závazky z nich plynoucí přesně dodržel. Neznalost právních předpisů státu, jehož právoplatným občanem si žadatel přeje stát a následné vysvětlování či případné napravení pochybení nelze rozhodně považovat za důvod hodný zvláštní zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., který je jediným možným předpokladem pro prominutí splnění této podmínky. Jak je uvedeno v zamítavém rozhodnutí, žadatel dlouhodobým nepodáváním přiznání k dani z příjmů fyzických osob, znemožnil příslušným finančním úřadům ověřit, zda na území České republiky plní řádně svou daňovou povinnost.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že přihlédlo ke skutečnosti, že žadatel nemá vazby na české státní občany a z doložených příjmů žadatele je zřejmé, že je převážně odkázán na finanční prostředky zasílané příbuznými ze zahraničí. I tato skutečnost pak svědčí o tom, že žadatelova rodinná i pracovní integrace do české společnosti není dosud na požadované úrovni.

V uvedeném kontextu Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzal dne 29. 1. 2014 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 13. 2. 2014). V něm zopakoval, že o své povinnosti podávat na území České republiky přiznání k dani z příjmů fyzických osob nevěděl. Veškeré poplatky a odvody, o kterých věděl, vždy řádně odváděl, nemá žádné závazky vůči státu a nikdy mu nebylo vyměřeno penále z důvodu prodlení splátek na pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebo sociální zabezpečení. Dále uvedl, že na území České republiky nepobíral dávky státní sociální podpory.

S ohledem na výše uvedené a fakt, že nyní je již žadatel o své povinnosti informován a bude již přiznání k dani z příjmů fyzických osob na území České republiky podávat, domnívá se, že Ministerstvo vnitra by mělo své rozhodnutí přehodnotit a splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. mu prominout. Uvádí, že i přes fakt, že nemá žádné rodinné vazby na

české státní občany, žije v České republice již více než deset let a má zde tedy mnoho přátel, se kterými je v pravidelném kontaktu. Tvrzení, že nemá vazby na české státní občany, je tak nepodložené a neměl by na něj být brán zřetel. Dále nesouhlasí s tvrzením, že jeho pracovní integrace není v České republice završena, neboť dle jeho názoru nelze míru pracovní integrace žadatele hodnotit na základě toho, odkud mu plynou příjmy. Na závěr doplnil, že právě fakt existence příjmu ze zahraničí, skutečnost, že v České republice plánuje žít do konce života a jeho žádost, dokazují jeho integraci do české společnosti a jeho touhu zde žít.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek

stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona č. 40/1993 Sb. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami uvedenými v § 2 správního řádu i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při

rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

K námitkám v podaném rozkladu ohledně neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., ministr vnitra uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí splnění této podmínky. Ministr vnitra se zcela shoduje s posouzením věci Ministerstvem vnitra jako prvostupňovým správním orgánem, rozhodujícím o žádosti. Tvrzení žadatele, že o výše popsané povinnosti nevěděl, nelze i podle ministra vnitra posuzovat jako důvod hodný zvláštního zřetele, na základě kterého by mohlo být splnění této podmínky prominuto.

Ministr vnitra uvádí, že u cizinců, žádajících o udělení státního občanství České republiky, lze znalost a dodržování právních předpisů zvláště důvodně požadovat, protože dodržování právních předpisů dotčeného státu je jedním ze základních znaků úzkého, faktického a trvalého vztahu, který by měl mezi státem a jeho státními občany podle mezinárodního práva existovat. Nelze také přehlédnout, že žadatel žije na území České republiky již od roku 2002, jak sám v rozkladu uvádí, a měl tedy dostatečnou možnost seznámit se s právním řádem země, o jejíž státní občanství bude žádat.

S argumentem žadatele, že nemá žádné závazky vůči České republice, nemůže být ministr vnitra srozuměn. Žadatel dlouhodobě na území České republiky nepodával přiznání k dani z příjmů fyzických osob, čímž jak výše již uvedeno, znemožnil příslušným úřadům ověřit, zda na území České republiky plní svou daňovou povinnost. Z toho plyne, že žadatel má vůči České republice závazek, a to minimálně v té míře, že je povinen podat zde předmětná daňová přiznání, aby mohl finanční úřad ověřit, zda má žadatel daňovou povinnost, případně vyměřit její výši. Žadatel se v rozkladu žádným způsobem nevyjádřil ke skutečnosti, zda přiznání k dani z příjmů fyzických osob za výše popsané zdaňovací období na příslušném finančním úřadě již podal, případně tak učiní. Pouze doplnil, že již bude předmětná daňová přiznání podávat.

Skutečnost, že má žadatel v České republice mnoho přátel, nedokládá jeho rodinnou integraci do české společnosti. Také to, že žije v České republice a chce zde žít do konce života a zároveň žádá o udělení státního občanství České republiky, nedokládá jeho integraci pracovní.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žadatel se porušení právních předpisů na úseku daní dopouštěl dlouhodobě a nedoložil, že své pochybení napravil

nebo tak záhy učiní. Ministr vnitra je ve shodě s Ministerstvem vnitra toho názoru, že žadateli je třeba poskytnout určitou časovou prodlevu, aby prokázal řádné plnění povinností, které právní řád České republiky vyžaduje a aby přesvědčil Ministerstvo vnitra, že zde existují odůvodněné předpoklady k přijetí závěru, že žadatel bude tyto své povinnosti řádně a dobrovolně v budoucnu plnit.

Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp.zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

VII.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., jejíž splnění nebylo žadateli prominuto.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství České republiky může žadateli způsobit problémy v oblasti pracovního uplatnění a v oblasti prohlubování procesu integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 odst. 2 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., (dále jen „Listina“), který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práva a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně příznána občanům.

K dosavadnímu požadavku na předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74

zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje. Posouzení žádosti o prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. se tak stalo obsoletním.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

